

‘Waarom? De dwergen hebben hun bestaan toch aan de elfen te danken? Ik zou denken dat ze daar wel dankbaar voor zouden zijn.’

‘Dat heb je dan mis. Aan de ene kant zijn er de dwergen die absoluut de autoriteit van de elfen verwerpen. Zij zien in elk verzoek en elke vraag een bevel. Zij kunnen nooit de tijd vergeten dat zij onderworpen waren aan de elfen. Ze noemen dat de slaventijd. Het liefst hebben ze helemaal geen contact met de elfen. Aan de andere kant zijn er dwergen die er alleen maar op uit zijn om zoveel mogelijk te verdienen aan de elfen. Ze leveren voedsel en handwerk aan de elfen, maar laten zich daar goed voor betalen. Ze doen niets voor niets. En dan zijn er nog de dwergen die zich gewoon aan de overeenkomst tussen de elfen en de dwergen houden. Ze leveren wat ze verplicht zijn om te leveren, maar of ze welwillend of afwijzend tegenover de elfen staan, is niet duidelijk. Ik raad je aan om een verzoek in geen geval door een elf te laten indienen.’

‘Dus, wat kunnen we het beste doen?’

Rune keek weer vragend naar zijn grootvader.

‘Nogmaals, we kunnen het beste aan je ouders vragen of zij een dwerg kennen die voor ons een verzoek wil indienen. Als ik nú een brief aan ze schrijf, kan Hubbel die nog voor het noen bezorgen. Ik denk namelijk dat snelheid is geboden. Het duurt lang voor dwergen een beslissing nemen. Als we niet snel reageren, is alles al achter de rug, voor ze een verzoek tot clementie in behandeling nemen.’

Hij liep naar zijn bureau, ging zitten en greep pen en papier. Snel begon hij te schrijven. De anderen wachtten geduldig tot hij klaar was. Dat duurde niet lang. Hij vouwde de brief in drieën en verzegelde hem. Vervolgens zei hij, iets luider dan normaal: ‘Hubbel, je moet even een boodschap voor ons doen.’

Rune keek verbaasd de ruimte rond, maar Hubbel was nergens te zien. Een paar tellen later ging de deur open en kwam de hobgoblin de bibliotheek in. Hij pakte met een kleine buiging de brief aan en keek vragend naar grootvader.

‘Deze brief is voor de jonge heer en vrouwe van den Beukenhorst. Er is haast bij.’

‘Natuurlijk, mijn heer. Ik vertrek meteen.’

Hubbel maakte een buiging en liep de bibliotheek uit. Even later hoorden ze het bekende geklingel. Grootvader glimlachte tevreden.

‘Dat is in werking gezet. Nu het tweede deel. Gaan jullie mee naar de zolder? We moeten een passend geschenk uitzoeken voor onze toekomstige voorspreker.’

Grootvader stond op en ging hen voor naar de hal. Ook de woordsmid stond op om hen te vergezellen.

Op de zolder opende grootvader de deur van de dwergen.

Weer keken ze hun ogen uit. Grootvader liep naar één van de stellingkasten.

‘We weten niet wat voor soort dwerg de voorspreker is, dus moeten we een paar passende geschenken uitzoeken. Voor ieder wat wils, zullen we maar zeggen. Eens kijken. Een bijl is altijd een geschikt geschenk, maar misschien is dat teveel van het goede. Het moet niet lijken alsof we iemand willen omkopen. Misschien is een mes beter of een schild. Ja, dat lijken mij wel geschikte geschenken.’

Hij pakte een paar messen en toonde ze aan de vrienden. De messen waren stuk voor stuk prachtig. Rune keek naar de anderen. Vooral naar Zach en Fijonna.

‘Kiezen jullie maar. Ik zou het niet weten.’

Fijonna stapte wat aarzelend naar voren en wees één van de messen aan.

‘Deze vind ik mooi. Het lijkt wel of de figuren op het heft takjes met kleine blaadjes voorstellen. Wat vind jij, Zach?’ Zach haalde lichtjes zijn schouders op.

‘Ik vind dat mes met dat zigzagpatroon mooi. Dat doet mij denken aan tanden of nagels, maar voor een dwerg is die met die blaadjes meer geschikt, denk ik.’

‘Die met de blaadjes dus. Volgens mij heb ik hier ook nog een bijpassend foedraal liggen. Eens even zien. Ja, hier heb ik hem. Dat is een geschenk voor krijger. En nu iets voor een

handwerksman. Gereedschap of een magische stof om te verwerken.'

Terry stapte naar voren en pakte een hoesje met vijf beiteltjes in verschillende grootten. De houten heften waren zorgvuldig bewerkt zodat ze lekker in de hand lagen. In een dwergenhand, wel te verstaan. Grootvader knikte instemmend. Hij opende het kistje met flesjes, tilde er een paar op, tot hij de juiste te pakken had. Hij toonde het aan de vrienden. Op het label stond 'Glimmering'. Rune keek zijn grootvader vragend aan.

'Moeilijk aan te komen en te verwerken tot een bruikbaar product. Elk voorwerp waar je het in verwerkt wordt onbreekbaar en dat geldt ook voor het gereedschap waar je het mee verwerkt. Samen met de beitels een goed geschenk.'

'Dat was het. We hebben een geschenk voor een krijger en een handwerker.'

Grootvader lachte naar hem.

'Dit zijn geschenken voor mannelijke dwergen. We moeten ook twee geschenken hebben voor als het een dwergenvrouw is. Meisjes, kijk hier eens naar.'

Grootvader wees naar de sieraden en de rollen zijde. Fijonna en Terry lieten hun handen voelend over de gladde zijde gaan. Ze keken elkaar aan.

'Roze? Of rood? Nee, wacht. Deze hier.'

Fijonna trok een rol zijde naar voren. Rood, oranje en geel vloeiden in elkaar over als vlammen van een kampvuur. Als een vuurvogel die zijn veren uitschudde.

'Een goede keuze. Dwergenvrouwen willen pronken als ze de legata van hun volk zijn. Ze willen opvallen, juist omdat ze klein zijn en hier heb ik een prachtige tiara. Niet te opzichtig maar wel opvallend.'

De tiara had vaag iets weg van een dwergenhelm, maar veel verfijnder en rijker versierd. Het was alleen het vooraanzicht van een helm en zeker een blikvanger.

Allemaal namen ze iets mee terug naar de bibliotheek.

Grootvader wees naar de leestafel, waar ze alles op uitstalden. Nadat ze allemaal weer zaten, keken ze elkaar

afwachtend aan. De woordsmid keek van de één naar de ander tot zijn blik bleef rusten op Terry. Die schoof wat ongemakkelijk heen en weer, toen ze dat merkte. De woordsmid lachte haar toe.

‘Als we toch moeten wachten. Ik ben eigenlijk wel nieuwsgierig naar jouw verhaal. Je bent een immunologe. Dat is een zeldzame gave. Hoe ben je daaraan gekomen?’

Terwijl hij een voorwerpje uit zijn tas haalde, keek Terry vragend naar grootvader. Die knikte haar toe. Ze haalde even haar schouders op.

‘Ik wil het wel vertellen als u daarna ook nog een verhaal verteld.’

‘Dat is afgesproken. Een verhaal voor een verhaal.’

‘Goed dan. Ik weet dat ik een immunologe ben, maar waarom weet ik niet. Ik kan magie herkennen. Ik zie elfjes, feetjes en twaalfjes, dus ik heb het zicht. Ik kijk dwars door een... fantasma heen. Ik zie alle Atlantiërs zoals ze werkelijk zijn en niet in de vorm waarin ze zijn verhuld. Ik zie de dingen zoals ze zijn en niet zoals de magie mij wil doen geloven. Magie heeft op de een of andere manier geen vat op mij. De magie ziet mij niet. Ik schijn verborgen te zijn voor elke vorm van magie. Voor zover ik begrijp, heeft zelfs een op mij gerichte betovering geen effect. Die glijd gewoon van mij af. Maar nogmaals, ik heb geen idee van het hoe of waarom.’

Ze keek de woordsmid verontschuldigend aan. Die knikte haar begrijpend toe.

‘En wanneer is dat begonnen?’

Terry dacht even na.

‘Ik neem aan vanaf het moment dat Rune weer thuis kwam, maar ik weet het pas een maand of zo. Sinds de Anjana het mij vertelde.’

Grootvader nam het woord.

‘Ik heb in de boeken gekeken en gezocht naar het begrip immunologe. Er was niet veel te vinden. Ik weet nu in ieder geval dat ze wel magie herkent, maar niet erkent, diep van binnen erkent ze het niet. Haar kern wijst het af. Daarom heeft de magie geen vat op haar. Ze loopt dwars door een

stiltebarrière heen, zonder dat deze haar ziet. Ik denk niet dat er iemand is die precies weet hoe het werkt. Het is heel zeldzaam. Een talent van heel vroeger. Het is al honderden jaren niet voorgekomen. Bovendien is zij, juist daardoor, de enige die de kristallen kan hanteren, zonder dat deze haar kwaad doen. Dat is een geweldige hulp en een groot voordeel bij de zoektocht. Bij Terry lijkt het te zijn gekomen door het verdwijnen van Rune en het ontkennen van zijn bestaan. Daarom wijst ze alle magie af. En door dat afwijzen heeft de magie ook geen vat op haar. Het één is het gevolg van het ander. Het vreemde is dat zij met haar verstand weet dat magie bestaat, maar dat ze het met haar gevoel ontkent. En aangezien magie voornamelijk op gevoel reageert, glijdt het gewoon van haar af, alsof de magie haar niet ziet. De magie geeft een reactie op haar actie. Zij erkent de magie niet, en de magie erkent haar niet.'

'Zo zit dat dus. Het is inderdaad een zeer zeldzaam talent. Terwijl jullie het vertelden, heb ik in mijn herinneringen gezocht. Ik heb geen enkel verhaal gevonden over immunologie. Je bent uniek, meisje. Wat een fantastisch verhaal om toe te voegen aan de sprooksprekerbibliotheek. Beloof me dat jullie mij op de hoogte houden van al jullie avonturen.'

In de plaats van Terry antwoordde Fijonna de sprookspreker. 'We zijn al bezig met het maken van een quipu. We willen het verhaal zelf ook goed bewaren.'

'Dat is een goede gedachte. Ik denk dat het een verhaal is dat waard is om te worden verteld, tot in lengte van jaren.'

Rune schraapte zijn keel om aandacht te vragen.

'Dat was ons verhaal. We hadden afgesproken: Een verhaal voor een verhaal. Ik wil het verhaal horen van de entertjes. Wie waren zij en waarom willen de heksen en tovenaars niet over entertjes praten?'

Rune was benieuwd of de sprookspreker wel wist wat entertjes waren. Hij herinnerde zich dat Ruth nog nooit van ze gehoord had. Hij zag echter dat zijn grootvader even verbaasd keek, maar direct daarna met een wetende glimlach

achterover leunde. Grootvader wist in ieder geval wat een entertje was. Rune keek vol verwachting naar de sprookspreker.

‘De geschiedenis van de entertjes. Het is een droevig verhaal. Een oud verhaal. Eén van de verhalen uit de oorlog tegen de natuur. Het verwonderd mij dat jij weet wat een entertje is. Bijna niemand herinnert zich nog dat entertjes ooit hebben bestaan.’

Hij opende zijn tapijttas en greep erin. Even rommelde hij erin rond. Hij trok zijn hand terug en opende die, zodat ze konden zien wat hij uit de tas had getrokken. Het was een klein stukje hout. Rune keek vragend naar de sprookspreker. Die stak zijn hand uit en gaf het stukje hout, van ongeveer 5 centimeter lang, aan Rune. Nu kon hij het wat beter bekijken. Het stukje hout was niet bewerkt, maar zodra je wat beter keek, zag je dat het een beetje de vorm had van een mannetje. Rune onderscheidde vaag een hoofdje met daarin twee ogen, iets wat op een neus leek en een streepje voor de mond. Twee uitstekende stukje hout leken op armen en een oppervlakkig rechtopstaand streepje verdeelde het onderste stukje in twee beentjes. Het leek absoluut niet op de entertjes die Rune had ontmoet, maar de bedoeling was duidelijk. Een mannetje van hout. Hij legde het stukje hout op de tafel zodat de anderen het ook konden bekijken. De sprookspreker nam een slokje van zijn water en schraapte zijn keel.

‘Dit verhaal is mij verteld door de opperheks Airrya van Morrigan. Ze was toen nog geen opperheks, maar de bewaarder van de verhalen van de natie van de heksen en de tovenaars. Het verhaal gaat over één van de zwartste bladzijden van de geschiedenis van de heksen en de tovenaars. En we weten dat er een heleboel zwarte bladzijden in dat boek zitten. Afijn, ze zijn er hard genoeg voor gestraft en het boete doen voor hun misdaden is nu één van hun meest geprezen deugden. Jullie weten natuurlijk alles van de oorlog tegen de natuur? Nu dan. Dit is wat zij mij vertelde: Het volk van de heksen en tovenaars overmoedig geworden door het

gemak van het gebruik van magie, begon die magie te misbruiken. Ze probeerden de natuur hun wil op te leggen. Ze gooiden de seizoenen van planten, groei en oogsten door elkaar. Ze lieten vruchten en granen rijpen op elk moment van het jaar, naar gelang ze trek hadden in wat dan ook. Ze dwongen de kruiden die ze nodig hadden, versneld te laten groeien, waar ze maar wilden. Bijna het hele volk bestond uit atrú bláthanna¹ oftewel floravervormers. Ze hadden deze speciale vorm van magie zodanig geperfectioneerd dat de opbrengsten van de versnelde groei hun smaak en speciale eigenschappen behielden. Ze kwamen er alleen te laat achter dat de natuur zich niet laat dwingen. En toen de natuur zich begon te verweren, duurde het nog enige tijd voor dat doordrong tot de het volk van de heksen en tovenaars. Ze begrepen gewoonweg niet hoe de natuur te werk ging. De natuur rekent niet in minuten en uren, zelfs niet in weken of maanden. De natuur rekent in seizoenen en jaren. Ze heeft geen haast, want leven, groei en bloei vind altijd een weg. De natuur is alles, het ontluikende leven in het voorjaar, het groeien in de zomer, het oogsten in de herfst en de kleine dood in de winter. En dan begint de cyclus weer van voren af aan. Maar dit keer weigerde de natuur te groeien en dus was er ook niets te oogsten. Het leven leek stil te staan op het punt van het ontluiken. De kleine dood van de winter strekte zich uit over de seizoenen. En toen verloren de heksen en tovenaars hun belangrijkste bezwering. De entertjes weigerden om nog langer met de heksen en tovenaars samen te werken. De entertjes waren gevormd door een beheksing en betoverd om dienstbaar te zijn. Entertjes werden, door de heksen en tovenaars, voornamelijk gebruikt om met bomen te communiceren, maar nu trokken zij zich terug in hun schuilplaatsen en vertoonden zich niet meer. Daarmee viel de communicatie weg. En die communicatie was de kern van de overheersing van de natuur door de heksen en tovenaars. Via de entertjes droegen zij de natuur op om hen te gehoorzamen. De entertjes waren daar speciaal voor

¹ atrú bláthanna. Spreek uit: aatruu bladaanaa. Betekenis: floravervormen.